

Η ΜΑΣΤΙΧΑ Η ΜΑΓΙΚΗ

Μια φορά και έναν καιρό
σε έναν τόπο κοντινό
που βρέχονταν απ' του Αιγαίου το νερό
υπήρχε ένα δάσος μαγικό.
Με δεντράκια ήταν φτιαγμένο
και στις πέτρες ριζωμένο.
Το μικρό τους τον κορμό
στόλιζε φύλλωμα πυκνό.
Και μέσα απ τον λεπτό φλοιό
έτρεχε δάκρυ αρωματικό.
Τα βράδια τα δάκρια ξεχειλίζαν
και στην σελήνη λαμπύριζαν.
Στην άλλη άκρη στο βουνό
σε ένα κάστρο αληθινό
ζούσε ο βασιλιάς Κακοβουλένιος
που δεν ήταν διόλου λουλουδένιος.
Είχε άσχημη φωνή
και μια μύτη σουβλερή.
Ήτανε πολύ χοντρός
και πολύ πολύ κακός!
Στην μικρή του την καρδιά
φώλιαζε μίσος κι απονιά.
Οι άνθρωποι όμως εκεί
ήτανε διαφορετικοί!
Μπορεί να ήτανε φτωχοί
μα αγαπιόντουσαν πολύ.
Ο βασιλιάς Κακοβουλένιος

Η ΜΑΣΤΙΧΑ Η ΜΑΓΙΚΗ

ένοιωθε ζήλια ο καημένος.
Κάθε φορά που τους κοιτούσε
με βροντερή φωνή μονολογούσε.

«Τί έχουν πάθει όλοι αυτοί
και χαίρονται τόσο πολύ;»

Ένα ωραίο πρωινό
που γελούσαν στο χωριό,
στάθηκε σε ένα κλαδί
ένα παρδαλό πουλί
και σφύριξε στον Κακοβουλένιο

το μυστικό το σμαραγδένιο!

«Τσίου τσίου βασιλιά
η αγάπη φέρνει την χαρά!»

Τα άκουσε ο χοντρομπαλένιος
κι έμεινε αγαλματένιος.

Πολλές νύχτες ξαγρυπνούσε
για μια λύση προσπαθούσε.

Και μια νύχτα σκοτεινή
του έρθε μια ιδέα φαεινή.

Με σκαντζόχοιρους μικρούς
θα τρυπούσε τους φτωχούς!

«Θα τους κλέψω την χαρά
με αγκάθια σουβλερά»

Έβγαλε τη διαταγή
να μαζέψουν οι αυλικοί
κάθε ζώο αγκαθωτό
που υπήρχε στο νησί αυτό.

Η ΜΑΣΤΙΧΑ Η ΜΑΓΙΚΗ

Οι τεμπέληδες αυτοί
βγήκανε στην εξοχή,
τους σκαντζόχοιρους να βρουν
και στον βασιλιά να πουν:
«ψάξαμε όλο το βουνό
και βρήκαμε εκατόν οκτώ.»
Έβγαλε κι άλλη διαταγή
που έφτασε σε κάθε αυτί.
«Η χαρά να σταματήσει
κι η αγάπη σας να σβήσει!
Όποιος δεν συμμορφωθεί
με τούτη εδώ την προσταγή,
θα τιμωρήσω το χωριό
σπέρνοντας πόνο σουβλερό!»
Μόλις βγήκε η διαταγή
μείναν όλοι τους βουβοί.
Τι κακό είναι αυτό
που θα πέσει στο χωριό;
Μα γρήγορα οι χωρικοί
ξεχαστήκαν οι φτωχοί.
Τα χαμόγελα γυρίσαν
και τα πρόσωπα φωτίσαν.
Ένα ωραίο πρωινό
που γελούσαν στο χωριό
στάθηκε σε ένα κλαδί
το ίδιο παρδαλό πουλί.
Άκουσε γέλια και χαρές

Η ΜΑΣΤΙΧΑ Η ΜΑΓΙΚΗ

και κελαρυστές φωνές.

Χάρηκε τόσο πολύ

που πέταξε για να το πει.

Στον βασιλιά να κελαηδήσει

την αγάπη να υμνήσει.

«Τσίου τσίου βασιλιά

η αγάπη είναι βαθιά.

Ξύπνησαν όλο χαρά

και κρατιούνται αγκαλιά!

Τσίου Τσίου βασιλιά

η αγάπη είναι βαθιά.»

Τα άκουσε ο Κακοβουλένιος

και έγινε μελιτζανένιος.

Θύμωσε τόσο πολύ

που τον άκουσε όλη η γη!

«Έφτασε αυτή η ώρα

να γευτούν την τιμωρία ΤΩΡΑ!!!

Τους σκαντζόχοιρους να αφήσουν

απ τα τείχη να κυλήσουν!»

«Τσίου Τσίου βασιλιά

η αγάπη είναι βαθιά.»

Έτσι, οι σκαντζόχοιροι κυλήσαν

με αγκάθια τους γεμίσαν.

Ένα αγκάθι τους τρυπούσε

χίλιους φόβους τους σκοπούσε.

Κάθε μέρα τους πετούσαν

και το βράδυ τους γυρνούσαν.

Η ΜΑΣΤΙΧΑ Η ΜΑΓΙΚΗ

«Τσίου τσίου βασιλιά
σκόρπησες φόβο στην καρδια.»

Οι κάτοικοι σιγά σιγά
άρχισαν να ζουν μοναχικά.

Τα χαμόγελα αφήσαν
και τη γρουσουζιά αρχίσαν.

«Τσίου τσίου βασιλιά
που είναι η αγάπη κι η χαρά;»
Και σαν τσουρέκι φουσκωμένος
κόρδωνε ο Κακοβουλένιος.

Ένα τούλι μαύρο-γκρί
έντυσε όλο το νησί.

Μόνο το δάσος του το μαγικό
είχε μείνει φωτεινό.

Γιατί η Σελήνη τ' αγαπούσε
και τις λάμπεις του ζητούσε.

Και τα αρώματα του όλα εκεί
τα προστάτευε η γη.

Πότιζαν τα χρώματα της
και πρασίνιζε η καρδιά της.

«Τσίου τσίου βασιλιά
θα πετάξω στα ψηλά
ένα μέρος για να βρω
που δεν θα ναι σκοτεινό.»

Πέρασαν μέρες πολλές
κι όλες τους ήτανε πικρές.

Μόνο τα μικρά παιδιά

Η ΜΑΣΤΙΧΑ Η ΜΑΓΙΚΗ

μείνανε με γλυκιά καρδιά.

Τους σκαντζόχοιρους τους συμπαθούσαν
να τους λευθερώσουν προσπαθούσαν.

Έτσι κάθε μέρα τα παιδιά
κλέβανε λίγα αγκαθωτά.
«Τσίου τσίου κελαηδώ
βρήκα τόπο φωτεινό
με δεντράκια στολισμένο
και πολύ αρωματισμένο.»

Μόλις τ' ακούσαν τα παιδιά
χαμογέλασαν ξανά.

Τους σκαντζόχοιρους κοιτάζαν
και με μια φωνή φωνάζαν.

«Να ένα μέρος μυστικό
να κρυφτείτε απ το κακό!»

«Τσίου τσίου κελαηδώ
κι ευθύς στον τόπο αυτό σας οδηγώ.»

Όταν έφτασαν εκεί
χόρεψαν όλοι μαζί.

Μύριζαν την ευωδιά
μεθυσμένα από χαρά!

Τα δάκρια που έσταζαν εκεί
έκλειναν κάθε βαθιά πληγή.

Κύλα κύλα κατρακύλα
γέμισαν τα αγκάθια φύλλα
και με τα δάκρια μαζί
στολίστηκαν οι αγκαθωτοί.

Η ΜΑΣΤΙΧΑ Η ΜΑΓΙΚΗ

Κάθε νύχτα τα παιδιά
λευθέρωναν αγκαθωτά
και μια νύχτα σκοτεινή
τα 'κλεψαν όλα μαζί.
«Τσίου τσίου βασιλιά
οι σκαντζόχοιροι κάναν φτερά.»
Τ' άκουσε ο σουβλερομυτένιος
κι ένοιωσε σαν τιποτένιος.
Μα κατάπιε τον θυμό του
και πήρε το ύφος το γλυκό του.
«Έλα εδώ μικρό πουλί
με την υπέροχη φωνή.
Που είναι τώρα όλοι αυτοί
οι μικροί μου σουβλεροί;
Γιατί πολύ τους αγαπώ
και θέλω κάτι να τους πω.»
Έτσι το αθώο το πουλί
ξεκίνησε με τον βασιλιά για εκεί
με μια άμαξα βασιλική
και με τους αυλικούς μαζί.
Κατεβήκαν το βουνό
κάνοντας θόρυβο τρελό.
Δύο ώρες ταξιδεύαν
και με τη βροχή παλεύαν.
Όταν αφήσαν το σκοτάδι
βρέθηκαν σε ένα λιβάδι.
Όλο με φως ήταν λουσμένο

Η ΜΑΣΤΙΧΑ Η ΜΑΓΙΚΗ

και με αρώματα ντυμένο.

Είχε δέντρα σκορπισμένα
που όλα τους μοιάζαν γυαλισμένα.

Κοίταξαν εδώ κι εκεί

πουθενά οι αγκαθωτοί.

Μα όταν ψάξαν πιο καλά
κάτω απ τα φύλλα τα πυκνά
βρήκαν τους αγκαθωτούς
να ξαπλώνουν χαλαρούς.

Οι σκαντζόχοιροι ξυπνήσαν
κι απ τον φόβο τους κυλήσαν.

Κι όπως έτρεχαν μαζί

σκαντζόχοιροι και αυλικοί

τρύπησαν κάθε κορμό

που είχε το λιβάδι αυτό.

Κι όσα αγκάθια τους τρυπούσαν

τόσα δάκρια κυλούσαν.

Κύλα κύλα κατρακύλα

γέμισαν τα αγκάθια φύλλα

και με τα δάκρια μαζί

έγιναν πολύ αργοί!

Ώσπου κόλλησαν εκεί

αυλικοί και αγκαθωτοί!

Τότε ο βασιλιάς φουντώνει

και με θυμό το σκήπτρο του σηκώνει.

Κάνοντας σάλτο φοβερό

και με βήμα βροντερό

Η ΜΑΣΤΙΧΑ Η ΜΑΓΙΚΗ

κατεβαίνει για να δει
πού χαθήκαν όλοι αυτοί.
‘Όπως όμως κόντεψε για να τους βρει
κόλλησε κι αυτός μαζί!
Τον μάγεψε τόσο η μυρωδιά
που χώνει στο στόμα μια μικρή μπουκιά
απ’ το δάκρυ το ζεστό
που του φάντασε τόσο γευστικό!
Του άρεσε τόσο πολύ
που ξανάνιωσε παιδί!
Τα μάτια του γίναν λαμπερά
και άρχισε να γελάει τραγουδιστά.
Με την μαστίχα-γιατρικό
έδωξε κάθε πόνο του παλιό.
Την μαστίχα του μασούσε
και με αγάπη τους κοιτούσε.
Όλοι τους έμειναν βουβοί
με την αλλαγή αυτή.
Ο βασιλιάς παραμιλούσε
και μαστίχα τους κερνούσε.
«Τσίου τσίου βασιλιά
η αγάπη είναι βαθιά.
Έπαψε το όνομα σου
να ταιριάζει στην καρδιά σου.
Και αντί Κακοβουλένιος
θα λέγεσαι πια Μαστιχομελένιος!»
Με όλη του την συνοδεία

Η ΜΑΣΤΙΧΑ Η ΜΑΓΙΚΗ

κίνησαν μες την μαγεία
στο βασίλειο να φτάσουν
και το δώρο να μοιράσουν.

Της μαστίχας η γιορτή
θα 'ταν πια παντοτινή!
«Τσίου τσίου βασιλιά
φούσκες κάνουν τα παιδιά.

Η μαστίχα η αρωματική
γιατρεύει κάθε ανοιχτή πληγή.»

Οι κάτοικοι αποφασίζουν
την μαστίχα να τρυγίζουν.

Γιατί ένα τέτοιο αγαθό
πρέπει να φτάσει σε κάθε τόπο μακρινό.

Κίνησαν για την κοιλάδα
και ήτανε τα κάρα αράδα.

Την μαστίχα να μαζέψουν
και όλο τον κόσμο να φιλέψουν.

Οι κάτοικοι πήραν ό,τι έσταξε στην γη
και ψάξαν κι άλλον τρόπο για να βγει.

Τους σκαντζόχοιρους ρωτήσαν
και αυτοί τους απαντήσαν.

«Με ένα αγκάθι μυτερό
να κεντάτε τον φλοιό.

Ξεκινήστε χαμηλά
και φτάστε σε όλα τα κλαδιά ψηλά.»

Κάθε σκαντζοχοίρου ράχη
έδωσε κι ένα αγκάθι.

Η ΜΑΣΤΙΧΑ Η ΜΑΓΙΚΗ

Τα δεντράκια να τρυπάνε
και μαστίχα να τρυγάνε.

Προστέθηκαν χρόνια πολλά
και αλλάξαν τα χωριά.

Δούλευαν όλο μεράκι
της μαστίχας το δωράκι.

Την κεντούσαν, την μαζεύαν
την στεγνώναν, την νταντεύαν.

Κόσκινο όλη την περνούσαν
και το δάκρυ καθαρό κρατούσαν.

Κι όταν πια πλενόταν
σε μικρά κομμάτια χωριζόταν.

Από στόμα σε στόμα η τεχνική
έχει μείνει ζωντανή.

Μες τον χρόνο ταξιδεύει
και η παράδοση θεριεύει.

Χτίστηκαν κι άλλα χωριά
γύρω απ' του δάσους την σκιά.

Τ' όνομά τους το αλλάξαν
Μαστιχοχώρια τα φωνάζαν.

Έτσι η μαστίχα η ξακουστή
έφτασε σε όλη την γη.

Έγινε φάρμακο καλό
κι έχει γίνει και γλυκό!

Επίσης έγινε καλλυντικό
αλλά και ένα νόστιμο ποτό.

Η ΜΑΣΤΙΧΑ Η ΜΑΓΙΚΗ

Μα το μεγάλο μυστικό
αμέσως τώρα θα σας πω
πως για όλα τα παιδιά
είναι η πρώτη λιχουδιά!

Και το δέντρο αυτό που κλαίει
«σχίνο» ο ντόπιος κάτοικος το λέει.

Αν τώρα κάποιος θέλει να το δει
στην νότια Χίο μόνο ευδοκιμεί!